

สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของการประเมินระดับความเห็นใจระหว่างผู้ประเมินที่ทราบข้อมูลเกี่ยวกับผู้มาขอปรึกษากับผู้ประเมินที่ไม่ทราบข้อมูลเกี่ยวกับผู้มาขอปรึกษา

๑) วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มผู้รับการทดลองเป็นนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ทั้งชายและหญิง ซึ่งกำลังศึกษาวิชาเทคนิคในการให้คำปรึกษาแนะแนว ในภาคปลาย ปีการศึกษา 2523 ซึ่งไม่เคยใช้มาตรความเห็นใจมาก่อน ได้จากการอาสาสมัคร จำนวน 30 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ประกอบด้วย

1. แบบฝึกประเมินระดับความเห็นใจ
2. ข้อมูลเกี่ยวกับผู้มาขอปรึกษา
3. แบบประเมินระดับความเห็นใจ

วิธีการทดลอง

ฝึกให้ผู้รับการทดลองทั้งหมดประเมินมาตรความเห็นใจโดยใช้แบบฝึกประเมินระดับความเห็นใจซึ่งเป็นเอกสาร ประกอบการอภิปรายและซักถามตลอดจนการทดลองประเมินแบบฝึกหัดท้ายแบบฝึก จากนั้นจึงสุ่มผู้รับการทดลองเข้าเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 15 คน

โดยวิธีการสุ่มแบบ Random Assignment และแยกผู้รับการทดลองทั้ง 2 กลุ่มออกจากกัน สำหรับผู้รับการทดลองในกลุ่มทดลองจะได้รับแจกเอกสารข้อมูลเกี่ยวกับผู้มาขอปรึกษา และคำแนะนำให้ศึกษาและทำความเข้าใจกับข้อมูลดังกล่าว โดยใช้เวลา 20 นาที จากนั้นจึงให้ประเมินระดับความเห็นใจจากแบบประเมินระดับความเห็นใจ ซึ่งเรียงลำดับข้อความ ซึ่งแสดงความเห็นใจระดับต่าง ๆ ตามการสุ่ม

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของการประเมินข้อความทั้ง 10 ข้อความ ของผู้รับการทดลองทุกคนในแต่ละกลุ่ม
2. ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของการประเมินข้อความทั้ง 10 ข้อความที่ได้จากผู้ประเมินทุกคนในแต่ละกลุ่ม โดยการทดสอบค่าที (t-test) กำหนดระดับความมีนัยสำคัญที่ .05
3. หาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของการประเมินข้อความที่แสดงความเห็นใจแต่ละระดับของผู้รับการทดลองแต่ละกลุ่ม
4. ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของการประเมินข้อความที่แสดงความเห็นใจแต่ละระดับของผู้รับการทดลองทั้ง 2 กลุ่ม โดยการทดสอบค่าที (t-test) กำหนดระดับความมีนัยสำคัญที่ .05

ผลการวิจัย

ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของการประเมินข้อความที่แสดงความเห็นใจทั้ง 10 ข้อความ ในแบบประเมินระดับความเห็นใจของผู้รับการทดลองทั้ง 2 กลุ่ม ปรากฏว่า ผู้ประเมินทั้ง 2 กลุ่มประเมินระดับความเห็นใจไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่จากการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของการประเมินข้อความที่แสดงความเห็นใจแต่ละระดับ ปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

เพียงระดับเดียวคือระดับ 5

ขอเสนอแนะ

1. เกี่ยวกับวิธีการฝึกประเมินระดับความเห็นใจ ควรจะมีวิธีการที่เป็นมาตรฐาน ซึ่งเป็นวิธีการที่สามารถแสดงให้เห็นถึงความหมายของความเห็นใจตามแนวคิดทฤษฎีมากที่สุด ซึ่งอาจทำให้ได้ผลการวิจัยที่แตกต่างไปจากผลการวิจัยนี้
2. เกี่ยวกับวิธีการในการเสนอข้อมูลเกี่ยวกับผู้มาขอปรึกษาให้แก่ผู้รับการทดลอง ในกลุ่มทดลอง ควรเป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งจะแน่ใจได้ว่าได้ก่อให้เกิดผลต่อผู้ประเมินที่ได้ทราบข้อมูลดังกล่าวมากพอที่จะนำมาเป็นเกณฑ์พิจารณาในการประเมินระดับความเห็นใจ
3. ควรศึกษาการประเมินระดับความเห็นใจโดยมีพฤติกรรมอวัจนะ (Nonverbal Behavior) เข้ามาเกี่ยวข้องด้วย คืออาจให้ประเมินระดับความเห็นใจจากแถบบันทึกเสียงหรือจากโทรทัศน์วงจรปิด
4. ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นการประเมินระดับความเห็นใจจากข้อความของผู้มาขอปรึกษาและผู้ปรึกษาคู่หนึ่งเท่านั้น และเป็นข้อความที่สร้างขึ้นในลักษณะที่คล้ายกับการตัดตอนมาจากการปรึกษาเชิงจิตวิทยาครั้งหนึ่ง ในการศึกษาต่อไปควรให้ผู้ประเมินประเมินระดับความเห็นใจจากข้อความที่ตัดตอนมาจากการปรึกษาเชิงจิตวิทยาในสภาพการณ์จริงหลาย ๆ ครั้ง โดยมีผู้มาขอปรึกษาและผู้ปรึกษาที่แตกต่างกันไป
5. ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการเปรียบเทียบความแตกต่างของการประเมินระดับความเห็นใจของผู้ประเมินที่ทราบและไม่ทราบข้อมูลเกี่ยวกับผู้มาขอปรึกษา ควรมีการศึกษาว่า การแสดงความเห็นใจระหว่างผู้ปรึกษาที่ทราบและไม่ทราบข้อมูลเกี่ยวกับผู้มาขอปรึกษา จะแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร ซึ่งจะทำให้ทราบว่าข้อมูลเกี่ยวกับผู้มาขอปรึกษามีผลหรือไม่ต่อการตอบสนองด้วยความเห็นใจ